

Ze sborových akcí

Ne	06. 01.	09:30	bohoslužby, káže Joel Ruml
Po	07. 01.	16:00	schůzka křesťanské služby
Út	08. 01.	14:30	koncert pro nejen starší věkem
Po	14. 01.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	15. 01.	14:30	setkání starších věkem
Čt	17. 01.	19:00	Rozšířené staršovstvo, o Večeři Páně bude hovořit br. profesor Pavel Filipi, možnost pro členy sboru poslechnout si běžné jednání staršovstva a vznést případné dotazy
Pá	18. 01.	10:00	pohádka pro děti – Jonáš a velryba
Út	29. 01.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Já však chci být ustavičně s tebou	2
Yukonští andělé na Vinohradech	4
Pozvánka na výlet	7
Sborová solidarita II.	8
Z historie vinohradského sboru XL.	11

Já však chci být ustavičně s tebou

Kázání bratra profesora Filipiho na Vinohradech 16.12.2007

Čtení: Žalm 73

Text kázání: Žalm 73, 21–23

*Když bylo mé srdce roztrpčené, když se jitřilo mé ledví,
byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobytče jsem před tebou býval.
Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici. . .*

Když bylo mé srdce roztrpčené, když se jitřilo mé ledví, byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobytče jsem před tebou býval. . . Co se to dělo, proč bylo žalmistovo srdce roztrpčené a ledví zjitřené, proč si připadal jako tupec a jako nechápavé dobytče, o tom jsme slyšeli v prvním čtení celého žalmu. Je to příběh člověka, kterému začalo tuze vadit, jak je svět divně, nespravedlivě uspořádán. Dobře se daří lidem nehodným, zpupným, svévolným, násilnickým, těm se vyhýbá lidské plahočení, ano i smrt se jim vzdaluje, bohatství se jim jen hrne, vysmívají se a mluví zlomyslně, utiskují chudé, ano rouhají se nebesům. „Říkájí: Což se to Bůh dozví, cožpak to Nejvyšší pozná?“ A hrůza hrůz: lid se za nimi jen hrne. . .

Připadá nám, že ten žalmista snad ani neskládal svůj žalm kdysi dávno, mnoho staletí před Kristem, on je snad náš současník a vystihuje naše zkušenosti a pocity. Ale také jsme slyšeli, že žalmistu ty zjevné neřády ve světě, ty hrozné nespravedlivosti úplně vykojily. Prostě on to nechápe. Ale kdyby jen to. On propadl něčemu mnohem horšímu: sebelitování. „Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce a dlaně omýval nevinností?“ Na mě „se každého dne sypou rány“, mám starost na starost, problémy za problémy, děti se mi odcizily, zdraví nic moc, pe-

níze mi napřesrok nebudou stačit. . . – ale tamti? „Nevědí, co je lidské plahočení“, životem jen kypí, „bez starosti věčně kupí jmění“. A já co? Tedy nadarmo, zbytečně? Hrozná otázka. Za ní je trpkost, lítost, sebelítost, a to je moc nebezpečná věc. To je jako droga, „sebelítost je horší než chlast“, čtu v jednom americkém románu, a je to pravda. Jak začnu sebe litovat, nevím, kde to skončí, sebelítost je mimo kontrolu rozumu. To náš žalmista také poznal: „Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo“ (Kraličtí ještě trefněji: Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale jevílo se mi pracno). Bodejť by se nejevilo: Kde nastoupila takováto nespokojenost, taková sebelítost, tam můžeme svůj rozum rovnou poslat na dovolenou.

Zbytečně, nadarmo se plahočíme životem? Žádná satisfakce, žádná kompenzace, žádná odměna pro nás? Pro nás, kteří „své ruce umýváme v nevinnosti“? Ale pozor: žalm a žalmistův příběh se náhle překlopil. Ne tak, že by se poměry ve světě změnily k nejlepšímu pořádku a plné spokojenosti. Ale změnily se žalmistovy „míry a váhy“, úhel pohledu. Najednou o sobě žalmista mluví jinak, v jiné tónině zpívá svou píseň. Hledí nazpět a co vidí? Vidí, že to všechno bylo zbytečné, ta roztrpčenost srdce, to rozjitřené ledví,

Z historie vinohradského sboru XL.

1969

V dubnu sbor přijal návštěvníky ze Švýcarska, kteří se účastnili nejen shromáždění, ale také navštívili jednotlivé rodiny.

Sbor v tomto roce řešil změnu kostelníka a uzavřel smlouvu se sestrou Semeřovou, která se v říjnu také nastěhovala do kostelnického bytu.

V listopadu probíhaly přípravy na oslavy osmdesátého výročí založení sboru, ve sboru proběhla 13. listopadu instalace seniora Betky. Oslava sborového jubilea byla určena na 15. března 1970, s tímto pořadem: kázání bratr Betka, proslov bratr Moravec, odpoledne historické pásmo, vše pod heslem: „Stůj v poznání pravdě Kristově“, dále byla naplánována recitace s hudebním doprovodem (P. Friedl, P. Eben).

1970

V dubnu oznámil farář Moravec, že odejde ke konci roku do důchodu, a požádal staršovstvo o přidělení bytu ve sborovém domě.

V květnu staršovstvo jednalo o postupu při hledání nového kazatele a zřídilo za účelem koordinace dalšího postupu komisi ve složení bratr Benátčan,

bratr M. Filipi, bratr Zelený, bratr Chadim a sestra Kratochvílová. Komise na mimořádné schůzi staršovstva předložila 4 kandidáty, bratry Otříšala, Souška, Heryána a Šourka jr., V tajném hlasování pak určeno pořadí, ve kterém bude jednáno s jednotlivými kandidáty (Otříšal 9 hlasů; Heryán 4 hlasy, Soušek 2 hlasy a Šourek 1 hlas). Dále bylo přijato usnesení, na základě kterého byl bratr Otříšal pozván na rozhovor a kázání. Tento rozhovor proběhl 14. června, kdy bratr Otříšal přednesl staršovstvu zprávu o práci, kterou konal, a své názory na sborovou práci. Poté následovala diskuse, ve které si starší hojnými dotazy ověřovali konkrétní osobní názory. Po uzavření jednání a obsáhlé diskusi rozhodli se starší na základě tajného hlasování navrhnout bratra Otříšala za jediného kandidáta pro kazatelské místo. Farář Otříšal si vyžádal lhůtu na rozmyšlenou.

V září bylo jednáno o změnách církevního zřízení a o způsobu jeho projednávání ve sborech a na synodu.

V říjnu staršovstvo rozhodlo o zavedení plynového etážového topení do bytu kazatele.

8. listopadu byla provedena volba kazatele, které bylo přítomno 199 členů, farář Otříšal byl zvolen 197 hlasy .

Podle záznamů br. V. Chadima upravil mch

v kazatelských stanicích v Moravském Berouně a Karlovicích, kde se nyní daří konat bohoslužby více méně pravidelně. Pár dětí se scházelo ke svým schůzkám v Bruntále, skupinka dětí se vytvořila i ve Světlé Hoře. Byly zde pokusy o práci s mládeží, ale zatím se nedaří. Sbor se jinak schází pravidelně k bohoslužbám i biblickým hodinám v sídle sboru.

V uplynulých čtyřech letech se povedlo sboru dokončit úpravu přístavby, čímž byly získány pěkné prostory pro práci s dětmi, scházení mládeže, pořádání biblických hodin a scházení se na kávu a čaj po bohoslužbách.

Od počátku roku 2007 je sbor bez svého vlastního kazatele. Navíc vážně onemocněla sestra kurátorka. Sbor stále více vnímá, že jeho situace je docela

Ústecký seniorát

Z ústeckého seniorátu přišel tento dopis.

Milí přátelé v Kristu,

srdečně Vám děkujeme za finanční podporu našeho projektu seniorátního faráře ústeckého seniorátu. I díky Vaší podpoře se tento projekt mohl rozběhnout. Konvent ústeckého seniorátu zvolil seniorátním farářem na polovinu úvazku Mgr. Zdeňka Bártu a ten se práce ujal od 1.12.2007. Těšíme se, že nová farářská síla pomůže řešit složitou personální situaci na farách ústeckého seniorátu. A především přinese do společenství evangelic-

tíživá. Děti je poskrovnu, sbor stárne, mladí přicházejí zřídka. To se projevuje i na ekonomické síle sboru, která je malá a v současnosti nestačí na držení vlastního kazatele. I přesto se lidé stále scházejí rádi a nepřestávají doufat. I když je sbor malým stádečkem, nachází se dost ochotných rukou pro různé činnosti i modlitbu.

Jsem velmi vděčný za vinohradskou nabídku, neboť situace sboru v Bruntále je skutečně dost komplikovaná a jakákoli pomoc je velmi prospěšná. Nabídka naprosto konkrétní pomoci je velmi vítaným dokladem, že situace sboru není zbytku církve lhostejná, že nikdo neuvažuje o jeho rušení, ale že se mnoho lidí snaží o to, jak tento sbor zachovat a s ním i práci církve na poměrně velkém území.

Vlastislav Stejskal, administrátor sboru

kých sborů v kraji možnost hlásání evangelia k tomu povolovanou a vzdělanou osobou, tak jak nařizují církevní řády. Mám za to, že každé, byť malé společenství a především ta dobrá zpráva sama jsou toho hodni.

Vám vyjadřujeme vděčnost, že jste nám takto pomohli, a Bohu děkujeme za každý dobrý skutek, který podporuje pomoc a růst dobrých činů mezi námi.

Se srdečnými díky a křesťanskými pozdravy za seniorátní výbor ÚS

Štěpán Brodský, senior

všechna ta závist a ta sebelítost. Byla to tupost, byl jsem „jako dobytče“, které nic nechápe. Signálem toho překlopení, tohoto nového pochopení je v našem textu jediné slůvko: Já však. . . Ale já. . . Pokud jde o mne, tak já. . .

Co: Tak já? *Chci být ustavičně s tebou*. Takto se rozhodli překládat původní text autoři našeho ekumenického překladu. Kraličtí se rozhodli jinak: Avšak já jsem vždycky byl s tebou. A tak i četné jiné překlady. Kdybychom chtěli přeložit hebrejský originál doslova, znělo by to: Avšak já vždycky s tebou. To může znamenat: Vždycky jsem byl, vždycky jsem, vždycky budu, vždycky chci být. Důležité je nejdříve toto: vždycky. Pořád. Trvale. Kontinuálně, bez přerušení. Nejen někdy. Nejen ráno, ale také večer, nejen v neděli, ale také ve všední den, nejen v radosti, ale také ve starosti, nejen ve zdraví, ale také v nemoci. Vždycky a napořád. Jsem byl a budu s tebou. To je něco jiného než vrtkavé štěstí, než dočasná prosperita, než omezená úspěšnost nešlechtných. Ti stojí na „kluzkých cestách“ a jednou procitnou ze svého preludu. Ale já: ustavičně jsem a zůstávám.

A co, s kým: ustavičně jsem a zůstávám? S tebou. Je toto to nejdůležitější, je toto to skutečné rozluštění problému neúspěšného života? Být a zůstat s někým? Není důležitější, člověka důstojnější, aby člověk trvale, bez uchýlování zůstal sám sebou, sám u sebe, aby byl do krajnosti věren svým vlastním názorům, přesvědčením, postojům, svému majetku, svému právu a svému nároku? Je to pěkné, máme v úctě takové lidi, důsledné a neúplatné, kteří nepřevlékají kabát podle větru právě vanoucího. V občanské společnosti jsou takoví solí politického pokrmu začasté málo chutného.

Ale zde žalmista mluví o jiném vztahu: ne o vztahu člověka k sobě samému (ten může skončit, u žalmisty ostatně skončil hroznou sebelítostí, nespokojeností, roztrpčeností), nýbrž o vztahu člověka k někomu jinému. K tobě. Kdo je to ten druhý, ten Ty? Kdo z vás se ještě učil z Heidelbergského katechismu, vzpomene si, co se říká v jeho první otázce: Mým největším potěšením v životě i ve smrti je to, že nejsem sám svůj, nýbrž svého věrného Spasitele Ježíše Krista. . .

O Ježíši Kristu náš žalmista ještě asi nevěděl. Ale věděl, že tím Ty je věrný, věrohodný Hospodin, a že u něho natrvalo zůstává a zůstat chce. A my víme, že tento věrný, věrohodný Hospodin se stal člověkem, člověkem z masa a kostí, narozeným z ženy. Zakrátko o vánocích si to znovu a s plným důrazem připomeneme. To je ten Ty, Ježíš Kristus, který nás zná, jak my sami sebe neznáme, miluje, jak my sami sebe nemilujeme, je naším bližním tak blízkým, jak my sobě blízcí být neumíme. Jemu s žalmistou říkáme Ty: U tebe jsem vždycky byl a vždycky zůstanu.

Ale umíme to říci, umíme to opakovat se žalmistou? Je to naší spontánní touhou, svobodným rozhodnutím? Říkám: Není. Neumíme to říci, není to naší spontánní touhou; naopak naší touhou je, abychom zůstali sami sví, sami svými pány až doposledka, sami na sebe odkázaní, sami zmítaní příjemnou sebelítostí a nepříjemnou závistí k těm, jimž se daří lépe – možná údajně možná skutečně –, než nám.

Jenže to není celý text, je zde ještě pokračování: *uchopils mě za pravici*. Ten Někdo, u něhož žalmista trvale byl a chtěl zůstat, byl první na řadě, on jednal jako první. Já zůstávám u tebe, říká žal-

místa, protože ty zůstáváš u mne. Ty držíš, proto já vydržím. Toto moje „avšak“, které říkám, je založeno v tom, že ty jsi již dříve ke mně řekl: avšak, navzdory; řekls to ke mně, a kdybys to neřekl, já bych to říci neuměl; ke mně, který jsem si to nikterak nezasloužil, který jsem takový, jaký jsem, zmítaný sebelítostí a závistí, neklidný a roztrpčený, nechápavý a jako dobytče před tebou, já pochybovač, že existuje nějaká spravedlnost v tomto světě svévolných, já člověk malověrný anebo už zcela nevěřící – ale tys mě uchopil za pravici, za tu ruku, kterou podávám k pozdravu, kterou píšu, v které držím nástroje svého života. Tys mi podal ruku a držíš mě za pravici jako matka děcko, jako zamilovaný chlapec své děvče, jako manžel manželku, když ji vede k oltáři, jako sestra v LDN babičku, když ji vede na rentgen. Tak něžně a tak pevně, tak laskavě a tak spolehlivě.

Ty mě držíš za ruku. Proto se já odvažuji a říkám: Chci s tebou zůstat. Můžeme to opakovat po žalmistovi? Kdy nás uchopil za ruku? Každý jeden ať si na to odpoví sám, kdy to bylo. Ale obecně

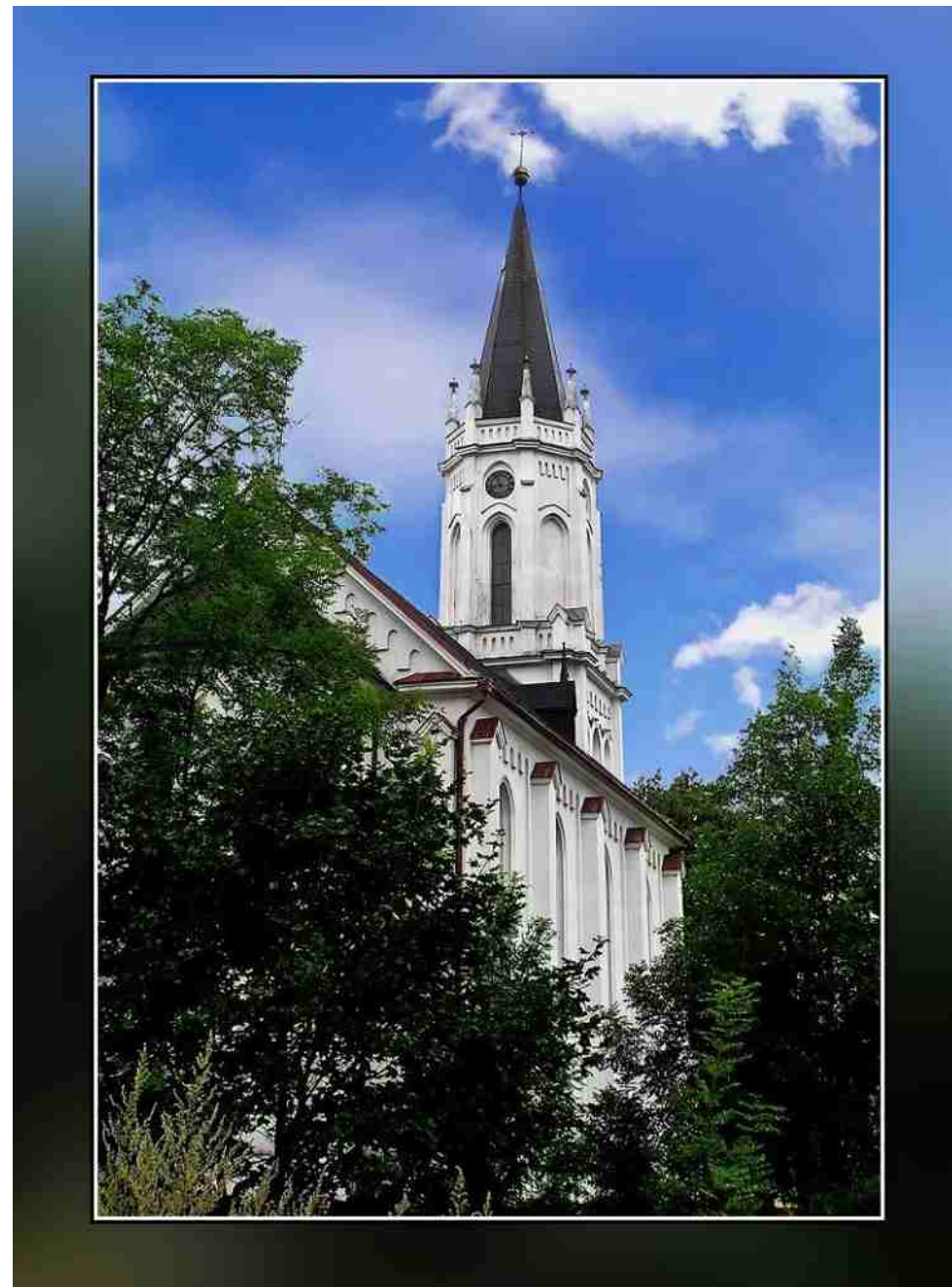
platí: Když jsme byli v jeho jméno pokřtěni. Tehdy nám podal ruku a uchopil nás za ruku. Natrvalo a nezrušitelně. A kdykoli se na to rozpomínáme, že jsme byli pokřtěni, a kdykoli se rozpomínáme na všechny ostatní chvíle, kdy nás Pán Bůh držel za ruku, není nám najednou zatěžko odložit všechnu závist a všechnu sebelítost, všechen neklid a roztrpčenost, není nám zatěžko říci: Já chci, já toužím být vždycky, už natrvalo a navždy s tebou.

A s žalmistou dodat: *Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne, /ó jak dobře to víme!/ Bůh bude navěky skála mého srdce/* pevný bod, který se neviklá podle toho, jakou mám zrovna náladu/ *a můj podíl /můj prostor ke spokojenému, bohatému životu/. . . . Mně však v Boží blízkosti/ v modlitbě nebo bohoslužbě/ je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště /před veškerou nepohodou duše, srdce i těla/ , proto vyprávím o všech tvých činech.*

Yukonští andělé na Vinohradech

Jako již tradičně jsme byli na konci adventu svědky dětské vánoční hry. Tentokrát se jí aktivně účastnily nejenom malé a větší děti, ale své role našla také mládež a dospělí. Přesunuli jsme se s nimi až do zasněženého Yukonu mezi drsné zlatokopy a lovce, falešné hráče, barové tanečnice a hospodské. Zpěv doprovázel ostřílený pianista, osazenstvo bez roz-

dílu bylo dojata roztomilým vystoupením dětí z nedělní školy pod vedením učitelky, nechyběl ani farář. Nad tím vším pak bděli yukonští andělé. A jaké vlastně bylo vánoční poselství z Aljašky? Ať jsi lovec nebo zlatokop, nejdeš sám tou černou tmou, někdo s tebou jde tou pustinou, jou, jou, jou, jou, jou. jaš

Převzato z internetových stránek www.bruntal.net se svolením redakce

Sborová solidarita II.

Na konci minulého roku staršovstvo našeho sboru z rozhodnutí sborového shromáždění opět rozdělilo určitou částku sborům, které mají obtíže s povinnými odvody nebo s financováním nutných oprav. Tentokrát jsme chtěli klást větší důraz na to, aby náš příspěvek byl

věnován především na zajištění nevládnějšího poslání církve – kázání Slova Božího (tedy na podporu kazatelských míst, ať už jde o pomoc s úhradou PF nebo jinou formu pomoci). Sbory, které se staly příjemci příspěvku, chceme opět krátce představit.

Bruntál

Sbor zde vznikl až po druhé světové válce, když do oblasti vylidněné poválečnými odsuny přicházelo s novoosadníky i mnoho evangelíků. Po německé evangelické církvi zde sbor převzal faru, která byla později komunistickým režimem zabavena bez náhrady. Toto těžké období sbor přežil jen díky silnému odhodlání a optimismu bratra Jaromíra Strádala staršího. Na území sboru se nachází i poměrně dost památek po tolerančním patentu, vlastně všechny obce s přihláškami k evangelické církvi po roce 1781 se nacházejí na území sboru. Dodnes je tedy v držení sboru pár pozemků, nevím to nyní přesně, ale jedná se o nějaký hřbitov, pozemek, na kterém stávala modlitebna v Křišťanovicích (zbouraná opět komunisty), a ještě něco dalšího. Sbor by se pozemků nejraději zbavil, ale převod na obce se v minulosti příliš nezdařil a dnes jsou jednání na mrtvém bodě. Tržní hodnota těchto pozemků je vlastně téměř nulová. Práce sboru je velmi rozptýlená, kromě sídla sboru se slouží bohoslužby ve dvou kazatelských stanicích, tedy v Moravském Berouně a Karlovicích, ve Světlé Hoře se pak ještě schází skupinka dětí. Vzhledem k dost

řídce dopravní obslužnosti je jakákoliv práce ve sboru svázána s poměrně velkými cestovními náklady. Za působení bratra kazatele Hříbka se sbor dostal do vážných potíží kvůli povodním v roce 1996 a 1997 a pak zejména kvůli prodeji domu ve Vrbně pod Pradědem, v němž byli nájemníci, kteří dům docela zdevastovali a velmi snížili jeho prodejní cenu. Dlouhá jednání kvůli prodeji a následná jednání se synodní radou, která z prodeje požadovala nějakou částku jako úhradu vložených stavebních úprav, staršovstvo velmi vyčerpala, únava je vidět i na celém sboru. Navíc ke konci devadesátých let odešla mladší generace do jednoho letničního společenství, což sbor také výrazně oslabilo. Zanedbatelná není ani situace v samotném městě, kde je poměrně obtížné najít práci, a tak mnoho mladých, kteří by se mohli stát jádrem sboru, kraj opouští a zapouští kořeny jinde.

V roce 2003 nastoupil do bruntálského sboru nový kazatel, bratr Ludvík Klobása. V témže roce se podařilo zvolit nové staršovstvo o šesti členech. Vlivem různých událostí počet jeho členů kolísá. Nyní je počet starších 5. Během působení bratra Klobáasy se povedlo obnovit práci

Pozvánka na výlet

Staršovstvo vinohradského sboru vás zve na sborový výlet, který sbor pořádá ve dnech 7. a 8. června 2008.

V těchto dvou dnech bychom měli navštívit několik míst spojených s historií Jednoty bratří českých a navštívit služby boží v Brandýse nad Orlicí. Program je rámcově tento:

V sobotu ráno odjedeme směr Mladá Boleslav, kde bychom si prohlédli původní bratrský sbor, a následně odjeli do Potštejna, kde byla Jednota bratrská v roce 1862 na našem území obnovena. Tam bychom také přespali, v neděli ráno odjeli do Brandýsa nad Orlicí a odtud po službách Božích do Kunvaldu, kde byla Jednota v roce 1457 založena. Zpět do Prahy se navrátíme večer.

Doprava bude zajištěna autobusem, do kterého v sobotu nastoupíme poblíž kostela a v neděli tamtéž vystoupíme. Nocleh je sjednán v Potštejně.

Protože staršovstvo rozhodlo, že dopravu na tento výlet bude pro své členy hradit sbor, bude pro členy vinohradského sboru cena 370,- Kč na osobu a pro nečleny 770 Kč na osobu. V této ceně je zahrnuta doprava, ubytování a snídaně v neděli ráno.

Pokud byste měli o tento zájezd zájem, přihlašte se prosím u sborové sestry **NEJPOZDĚJI** do 20. LEDNA.

Vzhledem k tomu, že v oblasti je celkem málo hotelů, které by mohly ubytovat skupinu, je potřeba se rozhodnout takto s předstihem. Ubytování je prozatím předběžně rezervováno, ale je třeba jej potvrdit v druhé polovině ledna. Při přihlášení dejte prosím také sborové sestře zálohu ve výši 200 Kč na osobu.

